

„Gólyák” az élvonalban: Dunaújváros és Eger

Fanatizmusból jeles

Páratlanul izgalmasra sikeredett a második osztály felsőházában a véghajrá. Előbb a végül bajnokságot nyert Dunaújvárosi Kohász, aztán a két szék között a földre pottyant SZEOL-Délep SE, míg utoljára a másodikként feljutott Eger SE ijesztett rá szurkolóira.

Az élvonalba lépett két gárda közül az egriek eseté-

ben magától értetődő elvárás volt a tavalyi kiesést követően a visszatérés. A dunaújvárosiak nagy ugrása viszont már sokkal izgalmasabb téma, hiszen ők tavaly — újonc NB II-esként — csupán a 11. helyen végeztek. Az alábbiakban a két boldog együttes sikerének összetevőit igyekszünk felvázolni.

Dunaújvárosban

számúzték a középszer

Ha lehet tudatos, tervszerű csapatépítésről beszélni, akkor a dunaújvárosiak esetében feltétlenül erről van szó. Kovács András, a gárda három esztendővel ezelőtt, még a területi bajnokságban munkához látott fiatal edzője lépésről lépésre alakította ki a Kohász mai bajnoksapatát. A szakvezető talán legnagyobb érdeme, hogy a második vonalba két évvel ezelőtt visszakerült társasággal rövid idő alatt képes volt elhitetni: *semmiképp nem szabad elmerülnie a langyos középszerben*, hanem azonnal meg kell céloznia a legmerészebbnek tűnő vágyak valóra váltását is. *Menyhárték* a megmondható, hány órát töltöttek edzőjükkel a mágnestábla előtt elméleti képzéssel, amelynek során Kovács András szinte észrevétlenül tudatuk legrejtettebb zugába is elültette a mindig, mindenhol győzni akarás igényét.

Ehhez társult a tudatos játék módszeres kialakítása, a szervezethez állandósítása, a kifogástalan erőnlét megszerzése, aminek köszönhetően a Kohász rendkívül kiegyensúlyozott teljesítményre volt képes. Az alapfelállás kivétel nélkül mindig a 4-4-2 volt, amelyet a *találkozók többségén képesek voltak megtölteni tartalommal*. Csorba és Lehota, a két ék sohasem magára hagyatottan harcolt az ellenfél védőinek hűsdrarálójában, mert *első sorban Röss* (tiz góljával ő a házi gólkirály, hiszen Lehota csupán hatszor talált a hálóba dunaújvárosiként) hathatósan segítette a támadójátékot, de *Törő, Dupai és Németh* is sokat tett a terhek arányos elosztása érdekében. Ami pedig a *védelem szakítászilárságát* illeti, arról önmagáért beszél az a tény, hogy a piros-fehérek a harmincyolc forduló

A labdarúgó NB II 1985—86. évi bajnokesapata, a Dunaújvárosi Kohász. Hátsó sorban állnak, balról: Bódis Gábor intéző, Krukk, Lehota, Menyhárt, Boldóczy, Holló, Horváth E., Kalmár, Sztanó, Lengyel. Középső sor, balról: Sági, Csorba, Gróf, Andriška Vilmos pályaedző, Kovács András vezetőedző, Kiss, Flórián, Röss, Tatár. Ülnek, balról: Csikesz, Keller, Miskovics, Sulija Ottó gyűrő, Horváth Cs., Németh, Törő, Dupai (Svendor József felvétele)

során *tizenegyszer* egy gólt sem, *tizenötöszer* csak egyet, míg kettőnél többet csupán *egyszer (!)* kaptak. Pedig az öt évvel ezelőtt az NB I-ből kiesett társaságból mára egyedül *Holló* kapus maradt meg hirmondónak, és rajta kívül is csak *Dupai, Röss, Flórián* és *Tatár* dícselkedhet élvonalbeli múlttal.

Ősszel nagyon mélyről, a 16. helyről indult el a Dunaújvárosi Kohász együttese az akkor még csak titkon remélt magaslát felé. Hogy végül is az említettekén kívül még minek köszönhetők bajnoki címüket? Olyan „aproságoknak” például, mint a tizenöt fordulón keresztül tartó *veretlenségi sorozat* és a tavaszi *idegenbeli remeklés*. No és nem utolsósorban annak, hogy a két megrázó hazai vereség (Keszthely, Nyíregyháza) után is képesek voltak *töretlen hittel* folytatni a harcot — és bízni a *vetélytársak* bakijaiban. És nekik lett igazuk!

Az egri „távirat” időben érkezett

A második helyen élvonalba visszajutott egriek története egészen másképp

fest. Az ő sikerük kulcsa alighanem az egy évvel ezelőtti kiesésük utáni *körülményekben keresendő*. Igen, nem tévedés! Ott, amikor a becsületes harcban történt bukásukat követően *senki nem esett pánikba, nem követeltek fejeiket, nem kerestek bűnbakokat*, hanem minden szinten a legteljesebb támogatásukról biztosították *Csank János* vezetőedzőt és legénységét a folytatáshoz. *Elmaradt a játékosállomány ilyenkor szokásos földrengésszerű változása is, senki nem csinált drámát* az élvonalbeli tagság elvesztéséből, hanem magától értetődő módon folytatták az NB I-es szintű munkát. Ebből a *szigorú és következetes górról* ismert *Csank János* jöttányit sem engedett. És az edzőnek lett igaza, aki már az ősszel nyíltan vallotta; ebben a másodosztályú mezőnyben *semmiképp nem szabad, hogy az Eger SE beleszürküljön* az átlagba, hanem *„mennie kell, mint a távirat.”* A szakvezető magas mércét állított a csapat elé. Például elfogadtatta a társasággal, hogy hazai pályán *döntetlennel egyetlen filért sem kereshetnek*. Alighanem ennek a *maximalizmusnak* (is) kö-

szönhetik az egriek, hogy a teljes bajnoki évben *nem találtak legyőzőre otthon*, összesen csak *öt pontot vesztek* a megszokott környezetben!

Az igazi „egri titok” azonban máshol rejlik. Ott, hogy a csapatot a hároméves működése alatt immár másodszor az első osztályba irányító *Csank János* kitűnő érzékel *tar-totta karban játékosai erőnlétét*. Enélkül aligha tudták volna a hosszú menetelés során a sérülésektől megőrzedelet hevesiek tartani a lépést az élen. Talán elég csak annyit említeni, hogy *Méhes* és *Pribéket* egyaránt *kétszer kellett porcral műteni*... Az edző ellentmondást nem tűrően üzte-hajította a társaságot akkor is, amikor hetekre elvesztette *játékmesterét, Csepregit*, egy pillanattig sem hagyva időt a siránkozásra. Ez az edzői *fanatizmus* — miként Dunaújvárosban Kovács András esetében is — a játékosok *alkotó akarásával párosulva* meghozta az eredményét. A piros-kékek szívósan játszották a maguk kevésbé látványos, ám annál megbízhatóbb futballját, és ezzel csapat nyertek. Az egri „távirat” időben *megérkezett rendeltetési helyére*.

Azt sem lehetett nem észrevenni az ezüstérmes csapat játékában, hogy a gárda feltétlenül *előrelépt szervezetségben, tudatosságban*, és „kicsiben” egyre eredményesebben alkalmazta a válogatott korábbi sikereit eredményező *agresszív stílust*. Egerben a csakazértis hangulatban néhányan — így első sorban *Megyesi, Zsidai, Csepregi, Lengyel* — valósággal önmagukat múlták felül.

Heves fővárosában Csank János távozásával egy korszak lezárult. Az egykori egri kapus fényesen bizonyította edzői rátermettségét. Most, a harminchétszáz éves volt egri középsztár *Kiss Tiborra* vár hasonló feladat. *Sőt, talán még több is: állandósítani az Eger SE pozícióját a legfelsőbb osztályban!*

Zsiday István

A labdarúgó NB II 1985—86. évi második helyezett együttese, az Eger SE gárdája. Hátsó sorban állnak, balról: Szölgvény Ferenc ügyvezető elnök, Simon I, Varga, Fodor, Zsidai, Csomány, Kaló József technikai vezető. Középső sorban állnak, balról: Vigh Tibor pályaedző, Bodolai, Lengyel, Megyesi, Tasi, Csepregi, Póta, Csank János vezetőedző, Guggolnak, balról: Kiss, Jávorszki, Szeri, Fónagy Imre gyűrő, Vojtekovszki, Horváth, Smuczer (Szántó György felvétele)